

— Какви твои овце! — извикал голѣмиятъ братъ.
— Махай се отъ тукъ. Това стадо е мое.

— Какъ ще е твое! — очудилъ се малкиятъ братъ. —
Братко, не си криви душата. Дай ми овцетѣ.

Но голѣмиятъ братъ не искалъ и да чуе. Скарали се.
Въ това време изъ единъ храстъ изкочило едно джудже.

— Ей, — извикало то, — какви сж тия крѣсци?
Защо не ме оставяте да спя? Я по-скоро млъквайте, до-
като не съмъ разигралъ тоягата си.

— Моля ти се, приятелю, не се сърди. — рекълъ
малкиятъ братъ. — Не искахме да те събуждаме. — И
той му разказалъ всичко.

— Тѣй ли било, — извикало джуджето. — Я ми
кажете вие, ще си раздѣлите ли братски овцетѣ, или не?

— Не, — извикалъ голѣмиятъ братъ, — овцетѣ
сж мои.

— Щомъ е тѣй, — рекло джуджето, — ето за васъ:
— ударило съ тояжката си въ земята и веднага всич-
китѣ овце се преобърнали на камъни.

Джуджето изчезнало. Голѣмиятъ братъ видѣлъ, че
нѣма какво повече да прави съ тия камъни, нахокалъ
хубаво брата си и се махналъ за винаги отъ бащиния
край. А малкиятъ братъ не си отишълъ. Не можалъ
да прежали милитѣ си овчици. Взелъ той медния ка-
валъ, седналъ на единъ камъкъ и засвирилъ жално.
Три дни и три нощи свирилъ. И тѣй чудна била свир-
ката му, че на третия день изведнажъ камънитѣ замър-
дали и овцетѣ отново оживѣли. Скочилъ малкиятъ братъ
отъ радостъ и почналъ да ги прегръща, а тѣ весело за-
блѣяли.

Емилъ Кораловъ

ГОРСКО УЧИЛИЩЕ

— Чикъ-чирикъ, чикъ-чирика!
Баба Меца пакъ ни вика
На урокъ, на урокъ,
Край пѣнливия потокъ.

Туй е, знае се, Врабеца,
Той замѣства тукъ звѣнца.

Щомъ го чуа, долетѣха
По най-прѣката пѣтека
Всички горски ученици,

Животинчета и птици.
И на Мечата поляна
Оживление настана.

Три пѣти звѣнѣ звѣнца
И учителката Меца
Най-подиръ сама дойде
Съ палавото си дете.

— Добъръ день, добъръ день,
Наредете се предъ менъ.